

SZENTCSALÁD ÜNNEPÉN

Egyházunk a 2011. évet a családok évének hirdette meg.

A Szentcsalád tisztelete a betlehemi jászolnál kezdődött. Pásztorok köszöntése, imádása, majd a bölcsek tiszteletadása, hódolata királyt megillető a j á n d é k o k k a l (arany, tömjén, mirha).

A Szentcsalád tagjai Isten kiválasztottjai: Jézus, a második isteni személy, Szűz Mária, szeplőtelen anyaságában és Szent József, a nevelő atya, a család védelmezője.

Jézus tisztaságos környezetbe érkezett, született.

„Ne félj, Mária! Kegyelmet találtál Istennél.” (Lk 1,31) A Szűzanya e rendkívüli helyzetben megkapta az angyaltól a biztatást.

József álmában kapja az erősítést. „József, Dávid fia, ne félj attól, hogy feleségül vedd Máriát, hiszen Szentlélektől van áldott állapotban!” (Mt 1,20-21)

Az Ige testté lett, a Szentcsaládba érkezett, született a Fiú Isten szegény-

ségbe, szerénységbe. Otthonuk sem volt, csak a barlangistálló, majd menekülni kényszerültek Egyiptomba.

1898-ban XIII. Leó pápa breviáriumaiba maga írta a himnuszokat a Szentcsalád tiszteletére. XV. Benedek pápa 1921-ben az egész világra kötelezővé tette a Szentcsalád ünnepét.

„Bár segítene hozzá ez az ünnep (és az egész év), hogy korunk legnagyobb bajára a családok szétzüllesztésére orvos-s á g l e n - ne!” (Szunyogh

Xavér Ferenc)

1981-ben II. János Pál pápa kibocsátotta Familiaris consortio kezdetű buzdítását, amely a keresztény család feladatairól szól a mai világban:

„Imádság kell a mai családokban családokért, párválasztókért. Ő boldogságos égi fény, ragyogj be, ahol gyermek születik, és óvja szép erkölcsink Szentcsalád szeretete.”

A CSALÁDRÓL—A CSALÁD ÉVÉBEN I.

„Harminc esztendeje annak, hogy 1981-ben II. János Pál pápa kibocsátotta *Familiaris consortio* kezdetű apostoli buzdítását a keresztény család feladatairól a mai világban. Püspöki Konferenciánk a 2011. évet a Család Évének nyilvánította. Döntésünket az a szándék vezérelte, hogy tanúságot tegyünk hitünkéről és felkeltjük az emberek szívében a szeretet és a felelősség érzését a társadalom legfontosabb intézménye, a család iránt.”

Valójában miről is szól ez az év? És mi a feladatunk – nekünk, keresztényeknek? Mit tudunk tenni akkor, ha a világ más szellemet plántál belénk a családról? Nem úszunk-e szembe az árral – és merünk-e ténylegesen szembe úszni vele?

Sok kérdés merülhet fel bennünk ezzel a kezdeménnyel kapcsolatban. Talán az egyik szemünk sír, a másik viszont nevet. Sír, mert minden nap felfedezhetjük a család helyzetének folyamatos erodálódását a mai társadalmakban – főként Európában. Olykor viszont nevet, mert még szép számmal akad szép és jó példa a családi élet meghittségére, mely áldás minden közösség számára. Azt gondolom, hogy egyházunk bölcs felhívása ez: van mit átgondolni és van min javítani. És azt hiszem, hogy ez mindenkinek szól: a nagycsaládosoktól kezdve, a még fiatal párkapcsolatban élőkön át az egyedülélőkig. Mert mindenki hozzátehet a közösség építéséhez – és hozzá is kell tennie a magáéból. Hiszen „Krisztus szeretete sürget minket” (2 Kor 5, 14a); sürget a felebaráti szeretetre, a megbocsátásra, a másik meghallgatására és megértésére. És talán a családban van a legnagyobb szükség – és egyben a legnagyobb lehetőség – ezen evangéliumi tanácsok, erények megélésére, megtapasztalására.

A Család Éve nem arról szól, hogy ujjal mutogjunk a másikra, a világra; természetesen tisztában kell lennünk azokkal a változásokkal, melyek Európa és Amerika-szerte (és máshol is) lejátszódnak – sajnos egyre mélyülő spirálba taszítva ezzel a társadalmakat. De ez nem arra ösztönöz-e minket, keresztény embereket, hogy

a saját házunk táján is szétnézzünk, és esetleg önvizsgálatot tartsunk? Amikor arra gondolunk, hogy van min javítani nekünk is, akkor Krisztust állítjuk a középpontba. Nem a más vallású vagy éppen ateista szomszéd családi életét kárhozzatjuk vagy irigyeljük, hanem az egyedül igaz mércét és viszonyítási pontot szemléljük szüntelenül: az értünk emberré lett, szerető Isten arcát és képét a másik emberben.

Andorka Rudolf neves szociológus így fogalmazta meg a család jelentését: „*Családnak* nevezük a szociológiában az olyan együtt élő kiscsoportot, amelynek tagjait vagy házassági kapcsolat, vagy leszármazás, más szóval vérségi (kivételes esetben örökbefogadási) kapcsolat köti össze.” Ami számunkra a (szűkebb értelemben vett) családot jelenti/jelentette, vagyis szülők és gyermekek, az mára már csak egy lehetőség a sok közül. Hiszen a polgári (és nem csak egyházi) házasságkötések száma folyamatosan csökken; hiszen már több országban lehetővé vált, hogy homoszexuális párok hivatalosan is házastársak lehessenek és gyermekeket fogadhassanak örökbe. Hiszen az elmúlt húsz évben megnőtt a házasságot kötő személyek átlagéletkora; hiszen Magyarországon még mindig nagyon alacsony a gyermekvállalási kedv, melyre nagy hatást gyakorol a kapcsolatok bizonytalansága és az ebből eredő egzisztenciális gondok.

Folytathatnánk még a sort és tudnánk is újabb kérdéseket felvetni a család helyzetével kapcsolatban. De erre a mai társadalomtudósok többsége így válaszolna: mi a probléma? Miért vagytok ennyire maradiak? A család nincs válságban, csak átalakulóban van. A válaszuk: igen, ez így van. Ám a keresztény ember felelete egy kérdés: de vajon milyen irányba fog hatni ez a változás? Jézus Krisztus tanítása egyértelmű és biztos támpont – sokszor mi takarjuk el a magunk szeme elől az igazságot: „De szemüket akadályozta valami, hogy fel ne ismerjék” (Lk 24, 16). Adja Isten, hogy ne habozzunk a Mester tanítását követni és azokat életre váltani szeretteink, családjaink körében is.

iff. Kisnémet László

ROVAT-SOROZAT: A MEGBOCSÁTÁS

Rovatsorozatunkban már elméltünk a szeretetről, amellyel szorosan összefügg a megbocsátás. A megbocsátásban mutatkozik meg igazán a szeretet valódi nagysága. Indítást adott mindehhez az évközi 7. vasárnap evangéliuma (Mt. 5,38-48). Jézus tanítványaihoz beszélt, amelyben azt kérte: „Szeressétek ellenségeiteket...”

Nem könnyű sem megérteni, sem magunkévá tenni az evangéliumi tanítást. Plébános Atyánk ezen vasárnapi szentbeszédében egységbe foglalta, hogyan értékeljük a bocsánatkérést, a megbocsátást és következményként a szív örömét a lélek tisztaságát. Mindennapi életünk is tele van sűrűlődéssel, félreértésekkel, amelyet tisztázni kell a továbblépéshez. A láthatatlan válaszfalakat le kell bontanunk! Mindez csak akkor lehetséges, ha bocsánatkéréssel fordulunk egymáshoz és a megbocsátás lélek felszabadító szavával válaszolunk rá.

A hetedik vasárnap evangéliumi magyarázatában Plébános Atya utalt Simon Péter esetére, aki háromszor tagadta meg Jézust. Az Úr hátrafordult és ránézett Péterre. Ez a felé fordulás, ez a tekintet valamit megváltoztatott Péterben: „Kiment és keserves sírásra fakadt.” (Mt. 26,75). Péter felismerte, hogy az Úr megbocsátott neki. Ellentéte ennek Júdás szomorú története, aki nem tudott bocsánatot kérni.

Nagyböjt második hetének evangéliumában (Lk. 6,36-38) a hegyi beszédben Jézus így tanította tanítványait: „...Bocsássatok meg, és nektek is megbocsátanak...”

Mennyire aktuális Jézus tanítása számunkra, amikor kicsinyesnek érezzük a bocsánatkérést, a megbocsátást.

A húsvéti szent időben, szinte visszhangzik Jézus szava a kereszten: „Atyám, bocsáss meg nekik, mert nem tudják mit cselekszenek” (Lk. 23,34)

Jézus utolsó szavaival is az ellenség szeretetét tanítja, gyakorolja és a megbocsátás erényét hirdeti.

Gondoljuk végig megbocsátó szándékunkat, a felejtés szándékát az ellenünk elkövetett sérelmekért, megbántásokért. Isten kegyelmét kell kérnünk, hogy felejtteni tudjunk, vagy legalább imádkozni tudjunk az ellenünk vétkezőkért.

A kereszttel mindig erre emlékeztessen bennünket!

Ebben segít egy kis ima, amelyet a Mária Rádió műsorából vettem át:

A megbocsátást régen ismerem,
De feledni is taníts meg Istenem,
Hogy mindazt ami másra terhelő,
Soha többé ne hozzam már elő!
Megbocsátó szeretettel

Rózsa Lajosné

HÚSVÉT TITKA A SZENT HÁROM NAPBAN

A nagyhét és a húsvét az egyházi év szíve, középpontja. A húsvéti misztérium a szó legszorosabb értelmében a keresztény élet forrása, hitünk legbelső magja. Jézus húsvétja Virágvasárnap kezdődött és a keresztben teljesedett be. Igyekezünk magunkat minél jobban átadni az ünneplésnek, elmélyedni a húsvét titkában imádsággal, olvasmányainkkal, és részt venni lehetőleg valamennyi szertartáson.

A szent liturgia hitforrás. A nagyhét utolsó három napja régen a nyugalom ideje volt. Ügyes-bajos dolgainkat és a húsvéti előkészületeket (pl. nagytakarítás) zárjuk le nagyszerdán. Ezekben a napokban elmélkedünk Urunk megváltó haláláról, szenvedéstörténetéről, Isten ajándékairól. Testvéri örömmel, egymás felé kinyúlva, „kitágult lélekkel” ünnepljük a húsvétot.

Nagycsütörtök**Az utolsó vacsora szentmiséje**

Az esti szentmisével megkezdődik a szent három nap, hitünk legnagyobb titkának, a megváltásnak háromnapos ünnepe, mely az egyházi év tetőpontjaként tündöklük.

Nagycsütörtök az utolsó vacsora, az első szentmise, az első szentáldozás, az első papszentelés emléknapja – a testvéri szeretet és az egység parancsának estéje. Jézus szeretetének kiadását tapasztaljuk meg. Ezen az estén a templom különösen is az utolsó vacsora terme. A szentmisét bemutató pap Jézust képviseli, a hívek az apostolokat. Jézus ezért ma különösen is nekünk mondja: „Vegyétek és egyétek, ez az én testem!”

Nagycsütörtökön Jézus közösséget alapított. Egyébről sem szól a búcsúbeszéd, mint egy megdöbbenő egymásban létezésről. Jézus az Atyában van. Az Atya Őbenne. Jézus bennünk van, és mi Őbenne vagyunk.

Nagycsütörtökön érzelmi kettősséget él át a keresztény ember. Együtt van a negatív elem, az egyre sűrűsödő éjszaka és egy világos örömteli fénysugár. Ez már Virágvasárnap megkezdődött, de Nagycsütörtökön szinte elviselhetetlen élességben feszül egymásnak a kettő. Jézus teljesen elveszti szabadságát, találkozik a halállal. Ezen az éjszakán hangzik el: „Szomorú a lelkem mindhalálig”, de ugyanekkor mondja, hogy „Vágyva vágytam veletek enni ezt a húsvéti vacsorát”.

Az evangélium után kerül sor a lábmosásra. A liturgia nem pusztán emlékezés a régmúlt dolgokra, hanem a történeti eseményeket behozza a jelenbe: megjeleníti szemünk előtt és a külső cselekmények belső ereje által a krisztusi tettek kegyelmi hatását lelkünkbe sugározza. Ezért az evangélium után kerül sor a lábmosásra. Ennek liturgiájában rájövünk, hogy Isten nem felülről néz le ránk, hanem alulról néz fel ránk, mint egy alázatos szolgáló. Péter ezt nem tudja elfogadni.

Csodálatos kettősség figyelhető meg tehát ezen a szentmisén, az ünnep a fájdalom és az utolsó vacsora örömeinek hangulatát egyszerre idézi. Ezért van a pap fehér miseruhában, ezért szól a szentmise elején az orgona, ezért szólalnak meg a Dicsőségre minden templomban a harangok, a csengők, az orgona. A Dicsőség éneléklése után mindezek elnémulnak. Döbbenet a csend. Már érezzük ennek az éjszakának a drámáját: megkezdődik Jézus haláltusája, vérrel verítékezése.

Nagypéntek

Nagypénteken van az év legcsendesebb, legmegrendültebb liturgiája. Ezen a napon nincs szentmise, mert maga az örök Főpap mutatta be a legszentebb áldozatot a kereszt oltárán: önmagát adta áldozatul értünk, üd-

vösségünkért.

Mélyseges fájdalom, gyász borul az egész világra. A Jézust jelképező oltár díszek nélkül, csupaszon áll. De emlékeztethet ma a díszektől megfosztott oltár a Golgota csupasz sziklatömbjére is, amelyen a Megváltó áldozata történt. Erre a lemeztelenített oltárra állítjuk majd a fölfeszített Krisztus keresztiét a kereszthódolatkor.

Az első olvasmány Izaiás próféta jövendölése a Fájdalom Férfiáról. Az olvasmány közti ének a szenvedő Messiásnak, de egyben az elesett emberiségnek is segélykérő panaszkiáltása.

A második olvasmány Szent Pál tanítása Krisztus főpapságáról és áldozatáról. A szertartás olvasmányos része a János-passióval fejeződik be. Annak evangéliumát olvassuk, aki végig ott állt a kereszt lábánál, mint a szenvedés hűséges tanúja.

Ezután az ünnepélyes nagy könyörgések következnek, melyek jól illenek Jézus szavaihoz: „Amikor majd a keresztre fölemeltem, mindenkit magamhoz fogok vonzani”. A kereszt áldásai most az Egyház könyörgései szerint mindenkire kiáradnak. A pap az egyház nevében ünnepélyesen az Atya elé terjeszti Jézus Krisztus által a kérés: az egyházért, a pápáért, a püspökökért, papokért, hívekért, keresztelendőkéért, az egységért, a zsidókért, akik nem hisznek Krisztusban, akik nem hisznek Istenben, a világ vezetőiért, a szenvedőkért.

A mai nap szertartásának csúcspontja a kereszt, a megváltás jele előtti hódolat. Ez a szertartás igen régi. Jeruzsálem keresztényei egykor az igazi kereszt előtt hódoltak és azt csókolták. Magát a keresztet az Üdvözítővel és megváltó szenvedésével való szoros kapcsolata miatt a legteljesebb tisztelet illeti.

Ezen a délutánon a kereszt maga Krisztus. Érinteni, tapintani kell a szent keresztet és megcsókolni. Ezek azok a mozzanatok, me-

lyekről sokat kell elmélkedni, de mégsem lehet eléggé felkészülni rá.

Ez a pillanat, ha hittel tesszük, életünk csúcspontja lehet, mint ahogy Tamás apostolnak is az volt. Ebbe a csókba beleleheljük Isten utáni vágyunkat, megújított odaadásunkat és azt a visszavonhatatlan igent, mely válasz a megváltó Isten szeretetére, mely életünknek értelmet ad. Ebben a csendben és ebben a csókban, ebben az érintésben az ember el tud oda jutni ezen a földön, hogy mindent kimond egyszerre, olyan nagy önátadással, hogy azt felülmúlni nem lehet, csak mindennap megújítani.

Nagyszombat

A húsvét éjszakájának szertartása az egyházi év középpontja, „minden vigliák anyja”. Drámai kifejlődésben mutatja be a liturgia Krisztus feltámadását, a világosság győzelmét a sötétség fölött, az egyiptomi rabságból és a sátán szolgaságából való szabadulást, lelkünk feltámadását. De nem szakítja el a feltámadást a kereszthaláltól, egyttal ünnepli a keresztfán szerzett megváltást is. Ez volt az ősegyházban a keresztelkedés éjszakája, halál és feltámadás összefonódik a megkereszteltekben, ők ma éjszaka meghalnak Krisztussal együtt, és benne életre támadnak.

A keresztény nép a teljes sötétségbe borult templomban gyülekezik. Elmúlt a nap, elérkezik a második éj azóta, hogy az Úr a sírban pihen. Húsvét az első tavaszi holdtöltét követő vasárnap, ezért ragyog az ég a holdfényben. De a templomban, ahogy a szívünkben, érzésvilágunkban, még éjszaka uralkodik. Csak Istentől várhatjuk az igazi fényt.

A tűszentelés igen merész szimbólum, mert az akarja ábrázolni, amit nem lehet – a feltámadás pillanatát. Sem a teremtésnek, sem a kivonulásnak, sem a feltámadásnak nincs tanúja, nincs archeológiai lelet. Mégis a liturgia arra merészkedik, hogy szemléletessé tegye

a pillanatot, ahogy föllobban a láng a parázsból.

Miután a pap megáldotta a tüzet, feldíszíti a húsvéti gyertyát: a kereszt, az Alfa és Omega betű, az évszám azt hirdeti, hogy Krisztusé a kezdet és a vég, az idő és az örökkévalóság. Az öt tömjénszem Jézus öt sebhelyére emlékeztet minket, e sebek őriznek és védenek minket. Miután meggyújtotta a feltámadt Krisztust jelképező gyertyát, odalép a koromfekete templom elé és háromszor, egyre emeltebb hangon bekialtja az éjszakába: „Krisztus világosságal”, és a keresztény nép ajkáról sóhajként száll fel az ének: „Istennek legyen hála”. Közben a fény egyre terjed Krisztusról az egyházba, a hívek is meggyújtják gyertyáikat a húsvéti gyertyáról.

A fényünnep csúcspontja a húsvéti örömhír meghirdetése, az Exultet eléneklése. A világból a templomhajón át a szentélybe ért a menet, a világosság terjed. A gondolat mélysége, költői lendülete és a dallam gazdagsága tekintetében semmiféle más liturgikus szöveg nem szárnyalja túl.

Az evangélium a feltámadás jó híre Szent Márk evangéliuma szerint. Keresztvíz-szentelés és a keresztségi szertartás is következik. Az ősegyház ezen az éjszakán szentelte meg a keresztvizet, s ezen az éjszakán szolgáltatta ki a szentséget, hogy jelezze: Krisztus misztériumait a keresztség közvetíti az egyes emberhez. A keresztelő kútnál a Mindenszentek litániáját énekeljük, a megdicsőült egyház-

zal közösségben kérjük a szentségi kegyelem működését. A pap ünnepélyes könyörgésben kéri Istent, tekintsen egyházára, jóságosan nyissa meg a keresztség forrását, az egyháznak e szent anyaólet, Szentlelkével adja meg a víznek azt a kegyelmi erőt, hogy a vízből új gyermekek szülessenek. A húsvéti gyertyának vízbe merítése jelzi, hogy a keresztkút Krisztus megtermékenyítő ereje által lesz képes új gyermeket a világra hozni. Ezután történik, ha van keresztség, illetve a keresztségi fogadalom megújítása, majd a pap meghinti a népet ezzel az új teremtő vízzel.

Az Eucharisztia liturgiája következik ezután. Régi magyar szokás szerint a mise végén a pap a Szent Sírhoz megy, hogy a feltámadt Krisztus dicsőséges megjelenését felidézze, majd ezután indul útjára a körmenet. A húsvéti körmenetben a feltámadás örömhírét visszük meg a világba, s tanúságot teszünk a feltámadásba vetett hitünkről. De egyben túlradó örömmel ünnepelek, énekeljük a köztünk haladó Krisztust, akire emlékeztet a feltámadási szobor, a húsvéti gyertya, de valószínűleg ott megy köztünk az Oltáriszentségben. Belekialtjuk tehát az éjszakába, hogy feltámadt az Úr, a templom falai nem tudják maguk közt tartani azt az örömet, amit ekkor érez a keresztény ember. A körmenet végén a nagy hálaadó himnuszt, a Te Deumot énekeljük el.

Taczman András

FOHÁSZ

Szívemben dédelgetlek,
Jézusom, nagyon szeretlek!
Maradj velem, ne hagyj egyedül,
Az én lelkem minden rossztól
Menekül, menekül.

Amíg szívem él és dobog,
Én Hozzád fohászokdom.
A családomért, az egész világért.
A haldoklásom is egy szent ima lesz,
Minden bánatos Édesanyáért.

Sárköziné Csík Mária

PANNONHALMI DIÁKOK JÁSZBERÉNYBEN
2011. FEBRUÁR 9.

Kellemes hangulat töltötte be ezen az estén a Jézus Neve plébániatemplomot. A Pannonhalmi Bencés Gimnázium ének- és zenekarának közreműködésével vehettünk részt a szentmisén, melyet Dejsics Konrád bencés paptanár mutatott be.

„Isten temploma vagyunk” – kaptuk a figyelmeztetést Pál apostol (1Kor 3,16) leveléből. A jézusi út minden megalázásának emberi méltósággal való elviselésével kell azonosulnunk.

Nem könnyű, de a győzelmét megélhetjük, mert „Isten temploma vagyunk”, azzá kell lennünk. A templom szép, a templom tiszta és fenséges, a templom a mennyei ország előszobája.

Mikor megláttam a zsúfolt templomot és a sok diákot, és rendhagyó zenéjüket, éneküket hallgattam, úgy éreztem, mintha a jövő nemzedékének igényes világából kaptunk volna ízelítőt általuk.

Szűzanyánk, csak egy szót szólj Szent Fiadnál a diákokért és tanáraiért.

Isten áldja meg őket, hogy építőkövek lehessenek hazánk számára!

S.I.

HAMVAZÓSZERDA

A húsvétot megelőző nagyböjt első napja, melyen szigorú böjtöt tartanak.. (További elnevezései: szárazszerda, böjtfogszerda, böjtfőszerda, aszalószerda.)

Neve onnan származik, hogy az őskeresztények vezeklésként hamut szórtak a fejükre. Ez a 12. századtól az egyházi szertartás része lett (hamvazkodás).

Hamvazószerdán szentelt hamuval (mely az előző évi virágvasárnapi barkák hamvai) a papok keresztet rajzolnak a hívők homlokára az alábbi mondatok egyikének kíséretében.

„Emlékezzél, ember, hogy porból vagy és porrá leszel”, illetve „Térjete meg és higgyetek az evangéliumban!”

II. Orbán pápa 1091-ben rendelte el, hogy a papok minden keresztény homlokát hamuval kenjék meg ezen a napon. Ez a szokás a katolikusoknál mindig fennmaradt. Ezt nevezik hamvazásnak, ami a nagyböjt kezdetét jelző szertartás.

A hamuval hintés ősi jelképe a bűnbánatnak, mivel a hamu az elmúlásra, a halálra figyelmezteti az embert. A néphit szerint, aki hamvazkodik, annak nem fog fájni a feje.

A böjt vallásos gyakorlata a bűnbánat, a megtisztulás, az áldozat és a könyörgés kifejeződését szolgálja, jelzi az ember Isten iránt tanúsított szeretetét és az érte való áldozat vállalását.

Nagyböjtben a keresztények különös figyelmet fordítanak a szegények megsegítésére is.

S. F.

EGYHÁZKÖZSÉGI PROGRAMOK, HIRDETÉSEK**Szent Rita**

Templomunk imádságos lelkű hívei Szent Rita-nagykilenced végzésére imacsoportot szerveztek. Szent Rita tisztelet hagyomány templomunkban, amely így még tovább erősödött. Külön köszönet azért, hogy mindezt saját elhatározásból tették és önállóan végzik.

Szeretettel várják imára minden csütörtökön délután-a hirdetésben szereplő időpontban-a Kedves Testvéreket.

Imádkozzunk együtt a "lehetetlen" ügyek szentjéhez, aki különös tisztelettel elméltett Krisztus szenvedéséről és vágyott arra, hogy osztozhasson a megfeszített Krisztus kínjában.

Rózsa Lajosné

HÍRDETÉSEK:

- 2011. június 27. – július 2. Köszegi hittanostábor
- 2011. augusztus 8-13. Zarándoklat Ausztria és Németország mesésép tájain
- 2011. május 8. 8 óra elsőáldozás Alattyánon
- 2011. május 15. 10 óra elsőáldozás Jászberény, Barátok temploma
- 2011. május 29. 10 óra bérmálkozás Jászberény, Barátok temploma, minden egyházközség fiataljai számára
- 2011. június 13. Pünkösödölés és Szent Antal ünnepség plébániánkon

Adományaikat templomunk és plébániánk további felújítási munkálataira (torony, harang, óra) szeretettel várjuk és köszönjük.

***Minden kedves testvérünknek
áldott húsvéti ünnepeket kíván
a Jézus Neve Plébánia
plébánosa, munkatársai és
képviselőtestülete!***

***Dr. Novák István
plébános***